

Ett andligt föredrag : den odödliga domedagsprofeten Anders Berggren, hålle...

Berggren, Anders,

73 Cg Br.



National Library
of Sweden

Test.
Apokalypst
(Am)
o

Ett andligt föredrag
Den odödlige domedagsprofeten
ANDERS BERGGREN,

hållet i Stockholm den 3 mars. Ps. 73.

I Guds Faders, Sons och Den Heliga Andas namn!

Uti många år hafva vi läsit om den yttersta domen, de dödas uppståndelse och evigt lif. Detta Guds löfte har ännu icke gått i fullbordan; och det är icke Guds mening eller oss nyttigt, att vi skola höra och veta det, utan det måste ske såsom lofvat och skrifvet är. Det är också en uppenbar och klar sanning, att, när de döda skola uppstå, hvarför eller huru skulle då tillgå, om vi, som lefva nu skulle dö, Jesus kan icke hålla bröllop med döda; derföre vill han att vi skola lefva, såsom han gör.

Att se en människa, som af ålderdom, sorg, förföljelse och lidande förlorat sin ungdoms fågring, det är ingenting att värdera; men till att höra Guds visa och väl betänkta uträkning om hela världens frälsning, det är märkvärdigt, samt något att värdera och taga i noga betraktande.

Gud är en ande, ett osynligt väsende, och Jesus kan icke sjelf komma, förrän det sker med stor makt och härlighet, som han sagt hafver (Matth. 25: 31). Nu finnes ingen djefvul eller människa, som kan förbjuda Gud och Jesus att uppfylla sina löften samt uppenbara sig för hvilken han behagar (Matth. 11: 27) och sätta sin ande på hvem han vill och behagar (Es. 42. Matth. 12: 20) att utföra domen till en seger efter Jesu befallning. Men förr än detta sker säger Gud sålunda: Si, hvad komma skall förkunnar jag förut, och ny ting, förrän det sker låter jag eder det höra (Es. 42: 9).

Och Jesus säger: När sanningens ande kommer, han skall leda eder uti all sanning. Han skall icke tala af sig sjelf, men det han hörer skall han tala, och det som skall ske skall han förkunna eder (Joh. 16: 13). Och nu är det Herrans vilja och befallning, att det skall förkunnas förrän Jesu Kristi tillkommelses dag, på det att ingen må frukta eller rädas för domen och Jesu återkomst; ty han kommer icke för att döma verlden, utan den skall varda salig genom honom, (Joh. 3: 17), och taga oss till sig, som han lofvade vid sin afresa (Joh. 14: 3). Ty nu skall Herrans ord gå i fullbordan, som han säger genom profeten: Tröster mitt folk; talar ljufliga med dem och prediker, förty dess tid är fullbordad, missgerningarne förlätne och de skola få dubbelt af Herrans hand för alla sina synder.



Men bereder Herranom vägen och gören en jemnare stig för våran Gud. Ty alla dalar skola upphöjas och bergen förnedras och det ojemnt är skall slått varda. Och Herrans härlighet skall varda uppenbarad, och allt kött skall tillsammans. Se all Herrans mun talar (Es. 40). Amen.

Ps. 165. Gif att Guds ord oss lyser så, att vi i mörkret icke gå, men genom denna jemmerdal, må vandra till Guds fröjdesal. Amen.

När Gud hade skapat människorna, satte Han dem in uti lustgården och paradiset, men förbjöd dem, vid lifvets förlust, att äta af "Kunskapens träd på godt och ondt". — Men då djefvulen det hörde, dröjde det ej länge förrän han infann sig och talade genom ormen till den lättrogna qvinnan och med falskhet och lögn förmådde henne och dem båda att äta af det förbjudna trädet. Då vredgades Gud öfver deras olydnad och förbannade ormen och marken; men gaf det löftet, att *qvinnans säd skulle söndertrampa deras hufvud*, hvarmed Gud menade satans hufvud, makt och värde. Detta Guds löfte har ännu ej gått i fullbordan.

Sedan omkring tusen år förflutit efter verdens skapelse, då satan, synd och ondska tagit öfvermakten, och ingen bättring skedde, tänkte Gud med en flod förgöra Adams släkte; men Noak, som var en from och Gudi behaglig man, honom befalde Gud att bygga en ark, för att berga sig och de sina deri, medan floden öfvergick, ty Gud trodde att Noaks afkomlingar skulle blifva Honom trogna och lycklige. Men satan infann sig äfven bland dem såsom förut och förförde Noaks släkte.

Två tusen år aflupo från Noak till Mose. Under den tiden sände Gud flere profeter och tjenare: Elias, som blef lefvande upptagen till himmelen; Jonas, som predikade syndabättring uti staden Ninive; Abraham, som offrade sin son Isak, hvilkens afkomlingar kom till Egypten i trældom och nöd under Faraos. Detta hörde och såg Gud, därför uppenbarade Han sig för Mose uti en brinnande buske samt befalde honom befria Israels folk från Egypten och Faraos fångenskap. Detta var förebilden till verdens frälsning på yttersta dagen.

Efter syndafallet i paradiset gaf Gud döden och satan lof att råda och regera i sex tusen år. När då 4,123 år af denna tid tilländagått, lät Gud föda sin Son till verden, på det genom honom skall alla af Gud skapade människor frälsta och saliga varda; ty Gud hafver skapat alla till evigt lif och efter sitt eget beläte, fastän djefvulen vållat deras ofärd samt roten och upphovet till allt ondt som sker i verden.

Det är icke vår himmelske Faders vilja att någon af hans små skola förtappade varda (Matth. 18); och det måste ske efter Guds vilja och förordnande. Jesus lofvade vid sin himlaresa att återkomma och taga oss till sig (Joh. 14). Men det är aldeles omöjligt för Jesus att fullborda sitt löfte förr än den utsatta tiden tilländagått; ty djefvulen vet tiden. Derföre sade de till Jesus: "Ack du Guds son, hvad hafve vi med dig att göra? Är du kommen att plåga oss, förr än tid är?" (Matth. 8)



År 1877 var tiden fullbordad och då lät Jesus skriva en berättelse att han ville komma, såvida han kunde finna fem som trodde hans ord, samt voro beredda att med honom ingå uti bröllopssalen innan dörren stänges (Matth. 25); men, som inga trogna då funnos, som ville vara Jesu vänner och bröllopgäster, kunde ej något bröllop hållas eller ega rum; ty ingen kan hålla bröllop utan brud och gäster, som bevista akten. Likasom då Gud, när han uti städerna Sodom och Gomorra ej kunde finna tio rättfärdiga, ej kunde förskona, utan lät med eld förgöra dem, orsaken till deras fasaväckande olycka var den, att de icke trodde Guds sändebud, Abraham och Loth, utan höllo det för ett begäber. Likaledes i Noe tid de trodde icke det han förkunnade om floden, och Gud gaf dem ett hundratjugu års tid, till bättring. Men Noaks tal om floden föraktades och lemnades utan afseende, derföre lät Gud floden komma och taga dem alla bort. Sammaledes är förhållandet nu, i dessa sista dagar; ingen vill tro, att densamme Gud lefver, som talade med Noak, Abraham, Moses och flere i gamla tiden, ingen tror nu ändock vi nu hafva Guds ord och Jesu lära skrifne för att efterleva och tro. Derföre säger Jesus: De Sodomeers land skall dragligare vara på domedag, än detta släktet (Matth. 11)

Jesus var af Gud, sin fader, sänd till att frälsa allt det som förtappadt är, så väl dem som blefvo i floden fördränkte, som dem elden förtärde i Sodom och Gomorrha; alla skola frälsas och saliga blifva på domedag, då Jesus återkommer. Men dess förtäring måste Guds löfte fullbordas och försiggå: qvinnosäden skall söndertrampa ormens hufvud, satan och ormahufvudet; ty der får intet inkomma som besmitteligt är och lögn (Uppb. 21). Mången tror att Guds löfte blef uppfyllt då Jesus led och dog på korset; men det är en uppenbar villfarelse, hvilken sunna förnuftet kan förstå och begripa, ty icke kunde Gud och satan dö båda på en gång (aldeles omöjligt). På korset måste Jesus duka under och dö, till satans och hans tjänares stora glädje.

Att satan lefver och regerar lika som före Jesu död, kan ingen kristen betvifla eller bestrida, emedan han förorsakar allt ondt; såsom krig, mord, kif, träta och oenighet makar, barn och föräldrar emellan, religiös villfarelse och otro mot Jesus o. s. v. Och någon förändring har sedan världen skapad blef aldrig skett, utan den dom Gud pålade människorna efter syndafallet fortfar ännu i dag. Med arbete och stor möda måste man föda och nära sig; qvinnan föder sitt barn med stor sveda; sjukdomar, sorg, bekymmer och vedermöda från vaggan till grafven; detta är icke angenämt för människan. Job säger: Herre, ho prisar dig i grafven? Och deraf kunna vi förstå att den dom Gud gaf människorna är icke ändrad, utan fortgår som före Jesu pina och död.

Gud sände Jesus till jorden för att lära och visa vägen till det eviga lifvet, sams förkunna sanningen, att han var Guds son och kommen att frälsa det som förtappadt var. Fördenskull måste han genom satan och hans tjänare dömmas att lida och dö på korset; men för detta Gudamord och derföre att han från tidens

första morgon fortfarande bedragit Guds folk, skall djefvulen och alla hans onda englar fram för Kristi domstol, och derföre har Gud låtit skrifva *Lifsens bok*.

Menniskorna fingo sin dom i paradiset. hvilken ännu fortfar, och Jesus fick sin dom vid Pilati domstol, den der äfven verkställes. — Nu är det djefvulens tur att framställas och dömas för en rättvis domstol, och der skall dömas efter som skrifvet är i Böckerna och *Lifsens bok* (Uppb. 20; 12). Gud är en ande och dömer ingen. Icke har Gud sändt sin Son att döma världen, utan för all världen skall varda salig genom honom (Joh. 3; 17). Gud har allt väl bestält i *Lifsens bok*; men satans tjenare vilja göra Guds vishet till en galenskap; dock hafver Gud utvalt det som galet är inför verdens barn (1 Cor. 1; 27).

Mången af verdens barn tror, att Gud sände sin son till jorden som menniska, för att misshandlas, pinas och dö på ett kors för verdens synders skull, och att denna Jesu svåra och smådefulla dödspina skulle utgöra betalning och godtgörelse åt Gud för hela människoslågtets synder, ifrån skapelsens dag intill domedag; det vil säga: så väl före som efter Jesu död. Detta är en uppenbar och påtaglig lögn, samt den största galenskap för Gud, som någon kan tänka sig, att Gud ville förlåta alla synder, derföre att sonen blef hängd på ett kors och dräpt. Syndaförlåtelsen var gifven och efterskänt före Jesu födelse. Gud säger: Jag utstryker din öfverträdelse och kommer dina synder intet ihåg (Es. 43), och kan således ingen betalning fordra. Jesus säger: Förlåter, så varder eder förlåtet. Jesus gaf äfven sina lärjungar lof att förlåta syndare (Matth. 18). Det var aldrig Guds mening, att Jesus skulle föras till världen till försoning, eller betala någon syndaskuld (visst icke!); men det var Guds visa uträkning att Jesus skulle födas till att frälsa och förlossa alla menniskor från dödens och djefvulens fångenskap. Denna sin mening lät Gud förkunna genom Bethlehemsherdarne samma natt Jesus föddes: Si jag bådard eder stor glädje, hvilken allt folket vederfaras skall; ty i dag är eder född en Frälsare, Herren Christ i Davids stad. Denna utlofvade glädje har ännu ingen menniska fått någon del af; ingen har ännu haft nytta eller fördel af Jesu lidande och död. Men när Jesus återkommer med stor makt och herrlighet, då himmelens krafter bäfva; Upplyften då edra hufvuden, ty då nalkas eder förlossning (Luc. 21). Jesus har aldrig lofvat någon förlossning förr; men då skola alla Guds löften och Jesu ord blifva sanna och gå i fullbordan.

I många år har blifvit förkunnadt om Jesu återkomst, yttersta domen, de dödas uppståndelse och evigt lif, samt det herrliga rike, som oss tillredt är ifrån verdens begynnelse. — Det skulle vara ett evigt spektakel, om vi endast finge läsa derom, men aldrig komma i åtnjutande eller besittning deraf. — Det skulle vara en usel och dålig Gud om han endast skänkte ett löfte som aldrig hölls eller fullbordades! Jo, Gud måste visserligen hålla sitt löfte, såvida han vill vara en rättvis Gud; och nu, sedan tiden är fulländad, tecknet är skett, som Jesus sade skulle komma före

hans återkomst och världens ända (Matth. 24), nu måtte det ändt-
ligen kunna ske, att domen skall verkställas och människornas
träldomstid slutas; ty Jesus säger: Trälen blifver icke evinnerligen,
men Sonen vill komma och blifva evinnerligen, samt göra oss fria
ifrån dödens och djefvulens fångenskap (Joh. 8). Men Gud och
Jesus hafva gifvit ett annat löfte, som härigenom skall ske, innan
Jesus kommer och domen skall hållas. Gud säger: Si, hvad
komma skall förkunna jag förut, och ny ting, förrän det sker,
låter jag eder det höra (Es. 42; 9).

Då Jesus höll sitt afskedstal till sina lärjungar, sade han:
Jag hafver ännu mycket att säga eder; men I kunnen det icke nu
bära; men när han kommer, som är sanningens ande, han skall
leda eder uti all sanning, ty han skall icke tala af sig sjelf; men
hvad han hör, det skall han tala, och det som ske skall, det
skall han förkunna eder (Joh. 16). Och detta är Guds och Jesu
befallning och på det att skriften skall fullbordas, låter Gud hålla
detta föredrag.

Då Israels barn uti Egypten voro under Farao i träldom och
fångenskap, såg Gud deras vedermöda samt hörde deras rop. —
Mose vaktade då sin svärfaders får uti öknen, och Gud kom till
honom och befalde att gå till Farao, för att utverka befrielse för
sitt folk från den träldom och nöd, som länge tryckt dem. Äfven-
ledes har nu samme Gud, som nu hör och ser sitt folks nöd och
vedermöda, nedstigit för att frälsa och förlossa oss från dödens och
satans fångenskap, samt föra oss till det rike som beredt är från
verldens begynnelse.

Men ack, huru illa är icke nu detta Guds folk besnärdt i
satans snara? — Gud sjelf beklagar sig att det är ett röfvat och
skinnadt folk; de äro allesammans besnärde uti kulor, bortgömde
uti fångahus, vordne till rof, och ingen hjälpare är, som säger: få
dem igen (Es. 42). Denna mörka förskräckliga tafra, som Gud
sjelf afmålar, är en sorglig och mer än bedröflig sanning, som
dagligen visar sig.

Så är Guds klagan i denna dag, att alla äro i satans fånga-
hus, d. v. s. baptister, mormoner, valdenströmare, alla äro i djefvu-
lens våld, och ingen hjälpare finnes, som säger: få dem igen!
Därföre hafver Gud befalt mig skrifva Lifsens bok, hvilken vid
Christi dom och yrkar och påstår djefvulens åliggande, att fram-
skaffa och återlemna alla som han till sig röfvat och äro i hans
våld och fångahus lefvande och döda. Judas och alla han hade
till redskap då Jesus blef dräpt på korset, alla Adams afkomlingar
som äro i hans våld måste han återlemna.

Dagen förrän Jesus blef gripen för att korsfästas förkunnade
han det fattade domsbeslutet, som hans vilja är att det måtte
efterleivas; herbergen husvilla, kläda den nakna, mätta den hung-
riga, besöka den sjuka o. s. v. och: det I icke gjort en af dessa
minsta, det hafven I icke gjort mig. Därföre skola de gå uti evig
pina. Denna eviga pina är afbeden och ändrad uti Lifsens bok.
Men ingen vill efterfölja Jesu vilja och påbud.

När Jesus hade öfverstått sin svåra dödskamp, samt från

döden uppstånden var, infann han sig hos sina lärjungar och förehöll dem deras otro samt befalde dem utgå i hela världen och lära allt folk, och sade: Den der tror, skall varda salig; men den som icke tror skall varda fördömd. Nu finnes här ingen som vill tro den heliga skrift och Jesu ord, derföre äro alla otrons barn, under fördörelsens tillstånd och uti satans fångenskap.

Samme Gud talade med Mose och sade: Jag skall uppväcka dem en profet, som du äst, och gifva min ord hans mun; han skall tala till dem allt det jag bjuda vill (5 Mos. 18). Jesus säger: Si min tjenare, den jag utvalt hafver, till hvilken min själ hafver ett godt behag. Jag skall sätta min anda på honom, han skall förkunna hedningarne domen. Han skall icke kifva eller ropa, hans röst skall man icke höra på gatorna. Äfven säger Jesus: Hvilken som hör mitt tal och tror Honom, som mig sändt hafver, han hafver evinnerligt lif och kommer icke i domen utan är gånge ifrån döden i lifvet.

Guds och Jesu ord kan och vill ingen nu tro, derföre äro alla bortgömde i satans fångahus.

Uti Lifsens bok äro alla välsignade och således fri, och kunna icke komma i domen; men välsignelsen kan ingen vinna eller få del af, så länge de är qvar uti satans fångahus.

Jesus liknar människorna vid kreatur och får, och det skulle vara en stor galenskap att kalla får för Kristi domstol, emedan människan kan icke svara mer än ett får, hvilket Lifsens bok förmåler. Men ingen gör afseende på denna bok eller Guds visa uträkning med världens frälsning. Gud älskade världen och människorna han skapat hafver, och derföre utgaf han sin enda son, att hvar och en, som tror på honom, skall icke förgås, utan få evinnerligt lif.

Detta var Guds visa uträkning, alltså är det människornas eget fel, som icke tro Sonen, och derigenom undvika den förbandade döden och att i den mörka grafven förmultna och förgås. Ty Gud säger: Döden skall platt uppsluka varda, och Herren skall aftvä tårarna af alla ansigten och borttaga sitt folks försmädelse i alla land (Es. 25). Jesus säger äfven: Här äro några ståndande, som icke skola smaka döden, till dess de se människones son komma i sitt rike. Men då ingen tro finnes, kan satan och döden icke afväpnas, aldeles omöjligt. Mången tror att Gud lät Sonen födas såsom människa, till att lida och dö för synden och lagens öfverträdelse, för att dermed försona och stilla Guds vrede. Men det var aldrig Guds mening eller uträkning; ty icke kunde fadrens vrede stillas för sonens pina och döds skull, utan Guds vrede är mera förökad än försonad.

Jesu lärjungar fingo aldrig någon underrättelse eller kunskap af sin herre och mästare, hvarföre Jesus ovilkorligen skulle lida och dö på korset, och derföre bad han i örtagården, med den ifver, att han svettade blod under sina böner och stora ångest, om det kunde finnas någon utväg och möjlighet för Fadren, att skona honom från att dricka den svåra kalken, nemligen korsets död; men Fadren kunde intet annat medel eller annan utväg ut-

fundera, utan Jesus måste dömas och dö på korset. Ty det var satan, som skulle så illa förgå sig, att han korsfäste och dräpte Guds egen Son; och just för detta mordet har jag stämt och kallat djefvulen för rätta, och han skall infinna sig vid Kristi domstol, som skrifvet är i Lifsens bok, för att genmäla och dömas som en gudamördare och hela världens bedragare (Uppb. 12), och som Guds och konungens lag förbjuder dråp, så måste en rättvis domstol döma efter som skrifvet är i Böckerna, och der skola de få se Jesu lekamen, den de stungit hafva. Denna Guds visa uträkning hade Jesus och hans lärjungar ingen kunskap eller känedom af. Derföre säger Jesus: När sanningens ande kommer, han skall leda eder uti all sanning: han skall icke tala af sig sjelf, men hvad han hörer, skall han tala, och det skall han förkunna eder, som nu ske skall.

Att Gud är försonad med Jesu död, är ingen sanning, utan samma vrede som Gud hade i paradiset, då han förbannade marken för öfverträdelsens skull, är brinnande ännu i dag. Ty ingen vill tro Sonen eller lyda Gud. Den som tror Sonen, hafver evinnerligt lif; men den som icke tror, får icke se lifvet, utan Guds vrede blifver öfver honom, Jesu vrede är äfven stor, som Johannes förkunnar i Upenb. 6; 11.

I den tiden skall varda en stor vedermöda, att den icke varit sådan från världens begynnelse och till denna tid, ej heller varda skall. Och om de dagar icke vorde förstäckt, då vorde intet kött frälst, säger Jesus (Matth. 24; 22).

Tiden är och blifver svår, och kan man icke uthärda att Lifsens bok kommer fram vid Kristi domstol, då blifver enligt Jesu mening, ingen människa frälst. Ty när frälsningen skall försiggå, skall det vara med både kropp och själ. Derför säger Jesus, att intet kött varder frälst; och säger Han vidare, straxt efter den tidens vedermöda skall solen blifva mörk och månen skall icke gifva sitt sken, och stjernorna skola falla af himmelen och himlarnes krafter skola bäfva.

Då skola alla släkter på jorden jämra sig, och då skall menniskones Son komma i himmelens sky, med stor makt och härlighet (Matth. 24; 29); och detta släktet skall icke förgås, förrän detta sker. Himmel och jord skola förgås, men Jesu ord skola icke förgås. Men, hvad menar Jesus här med att "Hans ord skola icke förgås."

Då Johannes, vid Kristi domstol, såg de döda, stora och små, stå inför Guds åsyn, och böckerna upplättna, blef äfven Lifsens bok upplåten, och då dömdes efter som skrifvit var i dessa böcker, efter hvar och ens gerningar. Dessa böcker äro Gamla och Nya testamentet samt Lifsens bok, och hvari alla Jesu ord äro skrifne, skall följa med in i Guds rike och den nya verlden och aldrig förgås, men ingen vill tro, att så skall tillgå som skrifvit är. Jesus grät öfver Jerusalem, när han kom ridande på slutningen af Oljoberget, som ligger så högt, att hela staden kan tagas i betraktande, och han måste gråta ännu i denna dag. Han gråter öfver Guds folk, som allesammans äro bortgömde uti djefvulens

fångahus, och äro vordne till rof, och ingen hjälpare är att finna, som säger, få dem igen! Jesus gråter derföre att alla Guds skapade varelser äro komne uti satans snara och hans fångenskap, och att ingen vill vara Jesu vän och hjälpare, att åter få det som förtappat är. Ingen finnes, som vill hjälpa honom att fullborda Guds löfte: att söndertrampa och krossa satan och ormahufvudet. Jesus gråter, för att ingen vill hjälpa honom, att göra alla till att fårahus, som han sagt hafver. Jesus gråter öfver Stockholm och hela Sverige, liksom Han grät öfver Jerusalem.

Då Han nu i mer än 20 år låtit förkunna om sin återkomst, den yttersta domen, samt bjudit till sitt utlofvade bröllop, men ingen vill lyssna till eller antaga hans inbjudning (Matth. 22), här är sökt bland mormoner, baptister, metodister, waldenströmare m. fl., men ingen vill blifva Jesu bröllopgäst, samt tro, lyda och tjena honom. Derföre har Jesu stor orsak att gråta öfver ett folk, som är af satan vilseledt till falska läror, och sofva i säkerhet, och veta intet af, förrän den stora vredens dag kommer, och ho kan då bestå?

Jesus gråter öfver detta otrogna och gensträfviga slägte, och det är svårt att se glädjens Gud gråta. Jag måste ock gråta med honom, som en gång skall aftorka tårarne af sina barns ögon (Es. 25; 8. Uppb. 21; 4).

Sverige säges vara ett kristet land men det är endast till namnet, ty ingen vill tro eller lefva som Jesus befallt hafver. En rätt kristen måste underkasta sig Jesu lydning, samt tro och lefva som han lärer, älska Gud och sin nästa såsom sig sjelf.

Och häruppå hänger nu all lag, samt profeternas skrifter (Matth. 22; 37). Dessa Kristi bud vill ingen åtlyda; de älska endast fåfängliga ting; stolthet, lyx och högfärd; såsom hundar o. s. v.; fåfängliga nöjen, spel och annat. Gud och nästan finnes ingen kärlek till. Profeternas skrifter vill ingen tro eller efterlefva, utan med svordom, omåttligt supande, Guds namns missbrukande, mord, kif, tråtor och orenlighet, icke kaa allt detta kallas kristligt, då det ju är i rak strid mot Jesu lära. Huru kan Jesus annat än gråta, såsom han gjorde öfver Jerusalem.

Då satan hade i afsigt att mörda Jesus, hade han många vänner och tjenare, som voro ganska villiga att voro ganska villiga att verkställa hans dom, och en betydlig summa fick Judas för det han gaf tillkänna hvar Jesus kunde gripas. Men nu, när Jesus vill återkomma och skörda lönen för sitt oskyldiga lidande, samt hämnas och straffa den som var orsaken till hans pina och död men nu har Jesus inga vänner, ingen vill hjälpa honom, tjena eller biträda honom. Nu, då satan och döden skall öfvervinnas och tillintetgöras, nu finnes ingen hjälpare, ingen som vill påyrka eller säga: få dem igen!

Nu måste således Jesus gråta och fälla strida tårar, öfver en så fasaväckande ställning, och det är icke nog med att *Han* gråter utan hela gudaväsendet måste sörja och klaga, ty ingen glädje finnes i himmelen, utan då en syndare sig omvänder och bättrar; och det får icke ega rum. Bättring kan väl ske hos mången, men

tro får icke medfölja, och det eviga lifvet kan således icke vinnas; derföre är bättringen endast ett skrymteri för Gud, och derföre måste Jesus gråta.

När han fick se staden Jerusalem grät han, ty han såg det vackra och makalösa templet, samt all stadens herrlighet, och visste, att fyratio år derefter skulle allt förstöras och till ruiner förvandlas. Han visste också, att han, en kort tid derefter, skulle i den mäktiga staden ställas för rätta och dömas af Pilatus att undergå dödsstraffet. Han sade till stadens invånare: Om du visst hvad din frid tillhör, vore du det i denna din dag betänkande. Men nu är det fördoldt för dina ögon.

Sammanledes säger Jesus till kristenheten i denna dag. Det är fördoldt, att de äro besnärde uti kulor och djefvulens fångahus; och det straffet är fördoldt, som kommer att öfvergå Jesu motståndare och otrons barn, och den härlighet är fördoldt, som väntar Guds folk efter straffets öfvergång. Det är fördoldt, att Jesus nu vill komma och löna hvar och en efter dess gerningar.

Äfven säger Jesus huru det skall tillgå vid hans återkomst och världens ända, samt om förödelsens styggelse, som skall ske förrän Jesus återkommer. Solen skall förvandlas uti mörker och månen uti blod, förrän den stora förskräckelsens dag kommer (Joels bok 3).

Profeten Daniel skrifer att den skall vara öfver 4 år. Detta synes vara en lång tid, men alla, som tro och lyda Jesus, hafva icke med styggelsen eller Guds vrede att skaffa. Men Jesu motståndare, Guds ords föraktare och otrons barn, de måste kvarstanna uti den fasanvärda styggelsen och straffas efter deras gerningar.

Och detta straff är rättvist, då ingen vill tjena, tro eller lyda Jesus, utan vill göra hans ord och alla profeternas skrifter till lögn och sanningens anda den Jesus sändt hafver till en religiös galenskap och begabberi. Huru gick det Loths mågar? Jo, de måste förgås i lågorna. Huru gick det i Noaks tid? Jo, derföre, att ingen ville tro på Gud, kom floden och de flydde på bergen och upp i träden för att berga sig, men för sent.

Likaledes är det för sent att tro och lyda Jesus, när styggelsen varder kommande, eller fly på bergen och fördölja sig i kulor; och den tiden bliver så svår, att den icke varit sådan från världens begynnelse, säger Jesus.

Ja, der får du ångra, att du icke gifvit den hungriga mat, låtit den husville hvila under ditt tak, icke gjort den nödstälde godt, icke älskat din nästa såsom dig sjelf.

Men straffet bliver icke lika för alla. Jesus säger: Två skola mala på en qvarn, den ene bliver upptagen, den andre qvarlåten, det vill säga: den som först bliver upptagen har icke så stort syndamått, som den som bliver qvarlåten.

Att synda mot nästan, är det samma som att synda mot Gud. "Det I icke gjort mina, det hafven I icke gjort mig." Jesus liknar sin ankomst vid ett bröllop, och de som vilja vara hans vänner och bevista det, skola vara gudeligt sinnade, och på dem skall

Gud utgjuta sin anda (Joel 2; Ap. 2;) och denna Guds anda gifver tillkänna när syndastraffet blifver fullbordat på hvar och en, sedan skall Guds anda gutas öfver allt kött, både tjenare och tjenarinnor, och med tron på Kristus får hvar och en makt att uppkalla de döda, hvar i sin slägt, den ena efter den andra, tills alla blifva uppkallade, en stor skara, den ingen räkna kan (Uppb. 7) Genom tron på Kristus kan allt sådant ske. Den tillkommande världen blifver ingen andeverld, utan naturlig, såsom den nu är.

Förvandlingen blifver obetydlig. Johannes blef förevisad den stora skaran, iklädd hvita kläder. Gud säger: Allt kött skall tillsamman se, att Herrans mun talar (Es. 40), och allt kött skall se Guds salighet (Luc. 3). En ande kan icke se, icke heller kan en ande klädas i hvita kläder. Alla tungomål skola blifva till ett, så att vi kunna förstå och tala med alla, från hvilket land de vara må, alla skola vi förstå, såsom det tillgick pingstdagen med lärjungarne. Då blifver här glädje, i stället för sorg och vederböda; ty der få vi dubbelt af Herrans hand efter alla synder (Es. 40).

Den glädjen kan icke min penna beskrifva, då vi få träffa vänner, makar, föräldrar och barn, dem vi här med gråt, sorg och stor bedröfvelse öfverlemna åt jordens sköte, men der få skåda ansigte mot ansigte, för att aldrig mer skiljas åt.

Detta blifver det herrliga rike, som Jesus förvärfvat människoslägtet ifrån tidens begynnelse, Jesus och Lammets eviga bröllop till hvilket Jesus låter bjuda alla i dag, som vilja antaga och bevista detsamma; saliga äro de, som kallade äro till Lammets bröllop (Upp. 19; 9).

Jesus har icke bestämt någon tid, när bröllopet tager sin början; men gören eder redo, ty I veten hvarken dagen eller stunden när människones son varder kommande.

Konungar och furstar, rika och mäktiga lefva i vällust, prakt och öfverflöd i tiden; men huru länge varar detta timliga nöje? När den fruktansvärde döden kommer med sin skarpa lia och afskär lifstråden, då äro nöjena och välgångsdagarne slut. Den döde får en ståtlig och lysande begrafning; men huru den befinner sig, är fördoldt, som Jesus säger. Ty Gud är icke de dödas Gud, utan deras, som lefvande äro.

Den förbannade dödsdomen, som Gud pålade människorna vid skapelsen, den har Jesus upphäft och ogillat för alla som tro hans ord. Denna rättighet kan ingen förmena honom, enär han gaf sig sjelf i satans och dödens våld, på det hans trogna vänner skola varda fria och få lefva.

Och det måste vara en stor glädje att höra att han gjort oss fria från den afskyvärda dödsdom, som varit gällande i många år. Då det nu är en stor och obeskriflig glädje att kunna undvika att mottaga den svåra gästen; svår för den han angriper, svår för vänner och anhöriga, som måste gråta och sörja öfver dem som ligga uti dödens mörka klyft, hjälplös och dock måste för den samma duka under, utan att veta i hvilkens våld han kommer. En stor glädje måste det vara, att blifva fri från en så fruktans-

värd gäst, såsom röfvaren Barnabas, då han uti fängelset med fruktan och bäfvan väntade att dörrarne skulle öppnas för hans utförande till Golgata att korsfästas, men i stället fick af fångvaktaren höra: du är fri och skall släppas lös. Jesus, judarnes konung, har gått i ditt ställe. Ingen penna kan beskrifva hans glädje vid detta tillfälle.

Sammaledes kan hvarje trogen Jesu vän nu glädjas, som vet att Jesus gått i döden för oss och att vi äro befriade och gångna från döden till lifvet. Här finnas således många odödliga att beskåda, fast det är dem fördold.

Men samma timma Jesus blef född, gaf himmelens härolder tillkänna för hvilket ändamål detta skedde, då Betlehems herdar fingo höra dessa ord: Varen icke förfärade, si, jag bådard eder stor glädje, hvilken all verlden vederfaras skall. Denna utlofvade glädje tager nu sin början för Jesu trogna; ty samma englaröst förkunnas eder i dag: Frukten eder icke eller rådens för Jesu återkomst och domens dag. Se här bädard eder stor glädje, som allt folk vederfaras skall, ty Jesus har öfvervunnit dödens och djefvulens våld, och derföre böra vi lofva Gud, såsom himmelens innevånare, hvilka sade: 'Ära vare Gud i höjden, frid på jorden' och glädjas såsom en brud glädes, då hon skall gå en kär brudgum till mötes, när föreningsbandet skall sammanknytas och bröllop skall firas. Men en brud kläder och gör sig i ordning före brudgummens ankomst. Sammaledes en hvar, hvilken är bjuden till bröllop. Han förser sig med bröllopskläder förut, innan bröllopsdagen inträffar.

Jesus säger: Då nu brudgummen dröjde blefvo de all sömninga och sofvo, men om midnattstid vardt ett anskri: Si, brudgummen kommer, går ut emot honom! Midnatt är nu, ty alla sofva i säkerhet, hvar uti sin sekt, och tror icke att Jesus kommer såsom lofvat och skrifvet är.

Men hvem är orsaken och skulden till denna syndasömn? Jo, djefvulen, som är roten till allt ondt. Det var hans skuld att döden kom i verlden, och det är hans skuld att vi måste lida nöd och vedermöda i tiden. Det var äfvenledes Satan som vållade Jesu lidande och död på korset. Det var icke nog att Jesus måste dö; utan hvad sorg och lidande måste äfven hans moder och lärjungar vidkännas; ännu mer, hela gudamakten blef ointetgjord vid Jesu död. När Jesus lefde verkade han mycket godt; gjorde sjuka helbregda, gaf blindas syn, uppväckte döda, mättade och spisade många med litet nog o. s. v. Men sedan Jesus blef mördad, har ingen gudamakt försports. Jesu lära var äfven död i många år efter hans bortgång.

Huru mycket ondt och skada djefvulen vållat människoslägtet, har han likväl många medhållare och ingen vill hjälpa Jesus att hämnas denne gudamördare och hela verdens bedragare.

Uti *Lifsens bok* är han fordrad till laga ansvar för det han besvek qvinnan i paradiset och allt sedan varit Adams afkomlingar till stort förderf och en mandråpare från begynnelsen (Joh. 8; 44). Men *Lifsens bok* är för djefvulens barn såsom ett frätande gift, ty

den skall krossa och om intetgöra deras faders välde. Johannes grät svårligen att ingen fanns värdig att läsa eller se på henne (Uppb. 5). Ty han visste att ingen frälsning kunde ske utan denna bok, därför gret han.

Nu torde någon önska veta hvad uträkning Gud hade då han endast upptog tvenne lefvande till himmelen, Enok, före syndaflo- den, och Elias efter. Vid Kristi domstol skall djefvulen svara för allt ondt han vållat människorna i verlden, att han mördade Guds son och att han icke vidblifver sanningen. Jesus säger: all sak skall bestå af två eller tre vittens mun (Matth. 18), och Gud säger: låt vittnen komma fram och bevisa att det är sanning (Es. 43). Vår lag bjuder: om icke käranden sitt käromål bevisar, är svaranden fri. Derföre är nödvändigt att tvenne ojäfviga vittnen intygar sanningen innan domstolen kan döma att han skall åter- lemna alla som han till sig röfvat hafver.

Gud säger: Drag mig till minnes, låt oss gå med hvarandra till rätta; säg, huru du vill rättfärdig varda? (Es. 43). Det måste vara en rättfärdig sak att draga för rätta, då man fordrar alla som Jesus lidit döden för, skall blifva honom tillhöriga i evigheten.

Vid Kristi domstol skall Gud skaffa fram alla som i hans våld äro och djefvulen skall framskaffa alla som i hans våld äro, om de tagas i hafvet eller helvetet gör mig lika; men fram skola de (Uppb. 20; 13).

Ack hvad ny glädje skall icke då blifva att återse och träffa vänner och bekanta som varit i dödens och djefvulens våld i många år. Men då skola de uppstå med en förklarad lekamen och mottaga den eviga glädjen som utlofvades vid Jesu födelse- tirama, och då skola vi få dubbel glädje för alla synder; ty Herrans härlighet skall uppenbarad varda.

I gamla tiden hade Gud många profeter och tjenare men de blefvo döde, emedan den bestämda tiden var icke tilländagången; derföre sade han till profeten Daniel: det är fördoldt till yttersta tiden, gack och hvila dig till ändan kommer, att du måste stå upp i dinom del; när dagarne hafva ända, Daniel 12. Men nu sedan tiden är fullbordad, förlossningsdagen i annalkande, försoningen kommit i dagen. Nu vill Gud, att alla hans tjenare skola lefva och icke dö. Ty Jesus lefver och vill komma och frälsa allt som förtappat är.

Denna gudasonen kan ingen förmena att upphäfva, ogilla och tillintetgöra det dödsstraff hans och vår fader, pålade människorna då han dem skapat hade och det måste Gud sjelf behjerta och medgifva (Es. 25; 8). Ty Jesus gaf sig sjelf i döden att hans vänner skola vara fria.

Men hvem tackar Jesus för denna hans välgerning; (svar ingen) eller hvem tackar honom för det han förkunnar sin glada återkomst, samt bjuder till sitt härliga bröllop? (ingen). Jesus måste lida döden för allas frälsning skull; och jag måste lida förföljelse, nöd och motgångar af djefvulens tjenare och slutligen lik- som kasta mig i gapet på ett rytande lejon för hela verldens fräls- nings skuld, som förkunnat är i Lifsens bok, äfven måste jag för-

kunna sanningen och Jesu ord, att han fordrar tro och lydnad, för sin oskyldiga döds pina innan den härlighet och nya paradiset kan ernås.

Lyda hans påbud, som är att kläda den nakna, herberga den husvilla, gifva den hungriga mat o. s. v., samt älska nästan som sig sjelf, så är Jesu dom som aldrig kan ändras, utan måste åttlydas, för att undvika det straff som stadgadt är.

Ty hvad skola vi med lagar, om icke de skola åttlydas; eller hvad skall Jesu lära vara till, om icke den skall vara trodd och efterlevas, eller hvad skall Jesus vara till om icke han får komma och frälsa och förlossa allt som förtappat är, som han lofvade vid sin himlaresa (Joh. 14).

Men nu frågar Jesus, hvar skall du göra af din rikedom, när Jesu ord går i fullbordan, som snart ske skall, att alla skola fram till Kristi domstol och då skall allt förgås och brinna såsom Sodom och Gomorra, derföre är Jesu vilja att den rike och bättre lottade i verlden meddelar af sitt öfverflöd åt den fattige att han slipper att lida nöd.

Då icke tio rättfärdiga kunde finnas uti Sodom och Gomorra, lät Gud regna eld och svafvel och alla blefvo lågornas rof.

Men så får icke ske vid Jesu återkomst, fast himmel och jord skola förgås, skall ingen människa förgås, säger Jesus (Matth. 24; 34). Ty vi skola hafva en ny himmel och ny jord, som lofvat och skrifvet är, jorden skall förvandlas, alla dalar upphöjas och bergen förnedras och det som ojemnt är skall jemnt varda, säger vår Gud, Es. 40.

Huru vår förvandling, skall tillgå vill jag äfven förkunna. Den orenlighet som belastar oss invärtes, om vi äta den finaste mat och välluktande krydda, när det passerat naturvägen blifver det ohyggligaste träck, som kommer från skap varelse på jorden; detta är klagat öfver i Lifsens bok. Den orenlighet i magen och hufvudet skall utrensas och försvinna, att vi blifver lika rena i den ena ändan som den andra, och gamla förvandlas till ungdoms fägring, barn växa till vanlig storlek, och sedan får vi hvita kläder samt rosor och kransar i händerna att leka med.

Allt hafver Jesus visat mig, samt det nya utlofvade paradiset, med blommor och frukt bärande träd allt i likhet med hvad Johannes fick se då han var på ön Patmos. En stor skara der ingen räkna kunde, klädda i hvita kläder med palmer i händerna, Uppb. 7 Guds rike blifver ganska härligt och vackert, derföre bedje vi i bönen Fader vår: tillkomme ditt rike och, ske din vilje, och det är hans vilja att alla Guds skapade människor skola komma uti hans rike, från döden till lifvet, från satans fångahus som nu alla befinna sig uti, så länge otro och olydnad är rådande.

Men älskade vän huru länge vill du vara uti djefvulens fångahus. Männe det icke vore roligare och bättre att tro Jesu ord och antaga hans bjudning, för att komma på hans herrliga bröllop och lefva, än att dö och komma i den mörka grafven och förmultna. Detta är emot Jesu vilja och förordnande. Ty det vore en stor galenskap, att låta mordengelen döda alla, och sedan straxt

väcka dem upp igen. Här är många slag att uppkalla, ändå att vi skola få en uppståndelse och en domedag kan väl ingen förneka eller bestrida.

Men tänk om så skulle tillgå vid Kristi domstol som det tydes och satan och hans vänner vilja hafva det. Den ena makan skiljes från den andra, barn från föräldrar, och dessa från barnen, somliga till evigt lif och salighet; och somliga till evig död och pina. Der skulle aldrig blifva någon glädje i Guds rike, när deras anhörige och vänner befunno sig i pinorummet; icke kan en rättvis Gud vara nöjd med en så fasaväckande ställning, icke kunde Jesus vara belåten dermed, då han lidit döden för alla. Gud hade sändt honom för allas frälsnings skull, vid tidens slut, och nu har den bestämda tiden tilländagått; därför vill Gud åter sända sin son till jorden, för att förlossa och frälsa allt det som förtappat är. Ty det är icke Guds vilja att någon af hans små skola förtappade varda, Matth. 18; 14.

Jesus säger: den tid kommer att de döda skola höra Herrans röst; men med den skilnaden, att om man då jager står upp i döden och kommer för domen i Jesu namn då höra alla som hvila uti Guds våld.

Men de som äro uti satans våld höra intet, men om man då säger: står upp i döda och djefvulens våld och namn, då höra de. Det är klart att de som hafva dödt uti satans våld kunna icke uppstå i Guds våld, (aldeles omöjligt), men sedan får satan ingen makt öfver dem mer, utan de får inkomma uti Guds härlighet med en förklarad lekamen.

Men min välsignade, som lefva uti otro och äro af Satan bebragte samt komne uti hans fångenskap. Till eder vill Jesus framhålla några sanningens ord, ty han säger, att sanningens anda skall taga af mitt och förkunna eder, Joh. 16, och det är Jesu ord som förkunnas i dag, inga menniskoord, därför böra de tros och åtlydas. Han säger äfven: går in genom den trånga porten; ty den porten är vid och vägen är bred, som drager till fördömseln och många gå på den; och den porten är trång och den vägen är smal som drager till lifvet och få äro de som finna den.

Jesu säger, att många gå på den breda vägen, och det är en bedröflig sanning, därför beder Jesus eder i dag; af hjertat innerligen, gån ut från djefvulens fångahus, öfvergif honom för alltid och går in genom den trånga porten och på den smala vägen, som bär gent emot Guds rike och den omnämnda hemligheten. Tro på Herran Jesus kommer du snart in på rätta vägen lyd Jesus då han beder dig. Låt icke Satan inbilla dig att skriften skall vara om intet. Tro icke Jesu lidande och död skall vara förgäfvets, tro icke att Satan skall regera i evig tid. Ty Jesus kan icke vara en lögnare, tro icke Gud bortglömt sina skapade kreatur och får, tro icke vi skola endast läsa om uppståndelsen och domen, men den aldrig fullbordas.

Vi fra Jesu födelse, hans lidande, död och uppståndelse samt himlafärd, men hvad nytta och glädje hafva vi deraf, om vi aldrig

får fra hans återkomst och utlofvade bröllop, (jo visserligen). Nu är tiden ännu, nu är salighetens dag, därför bjuder Jesus gäster, att bevista sitt bröllop, ett evigt bröllop, som snart tager sin början, och då skall all rikedom och jordens fåfänglighet förgås och ödeläggas. Derföre beder Jesus gören eder rättfärdige med rikedomer medan tid är, kläda den nakne, gifva den hungrige mat o. s. v. När I gören desse nödstälde godt, är aldeles detsamma, som göra Jesus godt, som han säger det I hafven gjort mine minste det hafven I gjort mig och derför blifven i rättfärdiga att ingå med Jesus i bröllopsalen; Matth. 25; 34, och det är bättre att göra sig rättfärdig med sina rikedomar, än de skola förtäras i lågorna när allt skall till ruiner förvandlas och förgås.

Jesus säger, beder att eder flykt icke sker om vintern. När åsken antänder boningshus och kyrkor, för att i grund ödeläggas, då måste folket fly på marken och bergen under bar himmel, om då vinter voro skulle folket dö deraf, derför sker det aldrig någon vinter. Gud vet det som nyttigt är om vi bedja eller icke.

Jesus prisade sin fader att han fördoldt Guds rike, för de vise och lärde, men uppenbaradt för den olärde och fåkunnige. Matth. 11. Presten har Gud aldrig gifvit någon uppenbarelse, Mose svärfader var prest, men det oakadt vände han sig till fara-herden och talade till Mose, att han skulle gå till Farao i Egypten och taga sin broder Aron med sig.

Jesus var hatad och förföljd af prester och de skriftlärde, derför sade han: ve eder, publikaner och sköker skola ingå i Guds rike förr än I, Matth. 21. Dessa stackars kvinnor äro af många föraktade och vanvördade, men Jesus säger, de skola snarare gå in uti härligheten än prester och lärda. Jesus frälste den qvinnan från döden som de olyckliga skriftlärda, hade fram till honom som var beslagen med hor och skulle stenas. Men Jesus dref dem ut med Guds anda, ty han visste att de voro större syndare än den arma qvinnan; och han sade: hvar äro dina åklagare, hafver ingen dömdt dig? Icke heller dömer jag dig. Allt så blef hon från döden befriad, Joh. 8. När Gud hade befalt att staden Jeriko skulle i grund förstöras, blef endast ett skökohus frälst, Josua bok 16; 7. Ty desse voro rättvisa och gudligt sinnade; gjorde väl mot de främlingar som Israels Gud utsändt hade, och derföre blefvo alla i huset från döden befriade, likaledes är förhållandet nu, alla som göra Guds vilja och tro sonen äro från döden befriade.

Derföre är nödvändigt att tro Jesu ord, för att få lefva med honom. Men han säger: hedningar och Sodom och Gomorra skola lyckligare varda på domedag, än detta gensträfviga och otrogna slägte.

Ty hedningarne hafva ingen skrift att tro och efterlefva, såsom de såkallade kristna, som hafva Jesu lära att tro och efterlefva.

Men den är nu aldeles föraktad och lemnas utan afseende, de rike tänker endast att föröka sina medel, och husegare äro stränga att få sin hyra på dagen i annat fall måste den fattige

husbehöfvande flytta, hvilket strider emot Jesu bud och befallning, och de veta icke af, för än Gud låter deras hus till ruiner förvandlas. Liksom Jerusalem, för deras otro, och rysvärda behandling mot Guds son.

De trodde icke att han var Guds son, sammaledes är förhållandet nu i dessa sista dagar. Ingen vill tro, att samme Gud lefver och har lika rättighet, som i gamla tiden, då han talade till Noak, Abraham, Mose med flere.

Ingen vill tro Jesus då han säger, när sanningens anda kommer han skall leda eder uti all sanning och det som ske skall han förkunna eder. — Äfven säger han: si min tjänare, jag skall sätta min anda på honom, och han skall utföra domen till en seger, Matth. 12; 20. Men ingen vill tro Jesu ord. Derfor säger Gud, ho är så blind som mine tjänare, och så döf som mitt budskap. Men likväl, vill Herran dem godt, för sin rättfärdighets skull och han skall göra sin lag härlig och stor, Es. 42. Uti Lifsens bok har Gud gjort sin lag härlig och stor. Den som läser och betraktar den samma, han kan godt förstå, att det är Gud som ingifvit och fingerat den outhärliga bok, Uppb. 20; 13 15.

Hvilken är nu en trogen och snäll tjänare, som Herren satt öfver sitt folk, att han skall gifva dem mat i rättan tid, Matth. 24; 45. Trogen att icke gifva efter när motgångar och lidande påkomma eller gifver vika uti den sista afgörande striden, då satan och ormhufvudet skall krossas och segren vinnas.

Snäll att vederlägga otrons barn allt hvad de vilja förebära. Men hvad menas med rättan tid? icke går det an, för den som är tillsatt, att laga mat åt ett husfolk, att vänta dermed till måltidstimmen är inne och matklockan lemnar sitt ljud ifrån sig; icke heller går det an, för den som skall göra bröllop, att vänta och göra i ordning till brudparet träder in i bröllopsalen. Likaledes är försent att göra den trösten i ordning som folket behöfver när Jesu ord skola ske.

Då solen blifver mörk och himmelens krafter bäfva, då säger Jesus, lyfter edra hufvuden upp, ty då nalkas eder förlossning, ty på Sions berg och Jerusalem skall salighet varda som Gud sagt hafver, Joel 2. Och derfor önskar jag eder alla varen välkomne till det bröllop Jesus bjudet eder i dag.

Välkomne för att ingå i det härliga riket, som beredt är från tidens början.

Välkomne för att träffa vänner och anhörige för att aldrig mer skiljas åt.

Glädjens och fröjdens, nu med mig, att vår vän, broder och frälsare Jesus vill komma och taga oss till sig, som han lofvade vid sin afresa, Joh. 14. Lika såsom himmelens innevärdare, vid Jesu födelsetimma sade: Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, alla menniskor en god vilja. Amen i Jesu namn. Ps. 63 v. 13.

Pris 15 öre.